

man været bange for at udvide Grænserne for Opgaven. Det viser sig ogsaa, at Vanskelighederne ere store nok indenfor selve det Retsforhold, om hvilket her lovgives, og en Udvidelse af Opgaven vilde formodentlig være forbunden med betydelige Vanskeligheder. Flere ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) og det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen [Viborg Amts 1ste Valgkreds]), gjorde nogle Bemærkninger til § 15, som bestemmer, at „Husbonden er pligtig at holde Tyendets paa Tjenestestedet værende Ejendele forsikrede mod Ildsvaade indtil et Beløb af 200 Kr.“. Selve Bestemmelsen synes jeg er god. Jeg tror, at det Beløb, Husbonden kommer til at betale i Præmie, aldrig vil være saa stort, at Husbonden vil mærke det. Der er ikke Tale om at tegne en særlig Police, hver Gang der kommer et nyt Tyende, men Husbonden assurerer Tyendets Ejendele sammen med sine egne, blot i en særlig Rubrik. Der kunde maaske være Grund til at forhøje Summen, men naturligvis maa Tyendet kunne tegne en Ekstra-Police til at dække det Tab, som ikke dækkes af Husbondens Police. Det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) overser formentlig Ordet „indtil“, idet det ikke er Meningen, at Tyendet altid vil faa de 200 Kr. Tyendet vil kun faa fuld Erstatning for det Tab, det har lidt, altsaa en Erstatning paa indtil 200 Kr., men ikke altid paa 200 Kr. Jeg tror ikke, der vil være nogen Fare for, at denne Lovbestemmelse skulde svække Tyendets Interesse for at undgaa Ildsvaade.

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) berørte Spørgsmaalet om, hvorvidt man ikke, naar man nu, hvad vel alle ere enige om bør ske, afskaffer Skudsmaalsbogen, kunde indføre en Opholdsbog for alle Mennesker, saa at man skulde noteres og indregistreres, hver Gang man tilflytter en Kommune. Det var et Spørgsmaal, som det ærede Medlem nærmest rettede til min Kollega, Indenrigsministeren, og jeg kan heller ikke indse, at det indenfor Justitsministeriets Felt vil have Interesse at indføre en saadan Opholdsbog, jeg mener tværtimod, at det kan have store Betæneligheder. Der findes noget i den Retning, for saa vidt angaar de værnepligtige, idet man har dem i Rullen og har Fortegnelse over deres Opholdssted til ethvert Tidspunkt, men mig tiltaler den Tanke ikke, at vi alle skulde have en Opholdsbog, og at det skulde indregistreres, hvor vi til enhver Tid vare. At det i visse indenrigsministerielle Forhold kan have sin Betydning, indrømmer

jeg, men under Justitsministeriet er der ikke særlig Trang dertil.

Til Lovens øvrige Paragraffer skal jeg ikke knytte særlige Bemærkninger, det mener jeg maa ske i Udvalget. Naar man først der er bleven enig om, at man maa have en saadan Lov, maa man gaa til at overveje, hvilke Bestemmelser der skal indføres i den. Mulig kunne mange af de her foreslaaede udelades, og jeg skal ikke bestride, at enkelte kunne gøres endnu kortere, end de ere, men det vil formentlig gaa lettere ved Forhandling i Udvalget end her i Salen.

Endnu et Par Bemærkninger vil jeg gøre med Hensyn til Spørgsmaalet om Nævnet. Personlig er jeg ikke nogen varm Tilhænger af Voldgiftsdomstole paa disse Omraader. Jeg er en stærk Modstander af, at man ved enhver Lov om Specialiteter søger at drage Retstilfælde bort fra de Domstole, Grundloven har givet som en selvstændig Statsmagt til Beskyttelse af Borgerne. Men det sker nu ved næsten alle Love, som gives, og hvorfor? Fordi der er en fuldkommen berettiget Misfornøjelse med den Retspleje, vi have i Øjeblikket. Det lader sig ikke bestride, at den skriftlige Procedure ikke er tidsvarende. Een Ting fordres nu om Stunder med Hensyn til alle Retsforhold, at man kan faa en nogenlunde hurtig Afgørelse, og det kan man ikke ved den skriftlige Procedure. Derfor er Kravet stadig dette: Lad os faa en anden Ordning paa dette Omraade. Indtil Retsorganisationen helt bliver omordnet, vil der komme Love om specielle Forhold med specielle Domstole. Principielt er jeg altsaa derimod, og naar Retsplejeloven træder i Kraft, hvad jeg haaber maa ske inden ret længe, vil man forhaabentlig komme bort fra disse specielle Domstole. Indtil dette sker, kan jeg gaa med til et Nævn af den her foreslaaede Beskaffenhed, hvis væsentlige Opgave vil blive at søge at faa Parterne forligte. Lykkes det ikke, er dets Virksomhed yderligere udstrakt dertil, at det kan erklære Kontrakten for ophævet. Derimod kan Nævnet ikke paalægge Husbond eller Tyende gensidige Ydelser. Spørgsmaalet herom skal gaa til Domstolene, og Nævnet kommer med som Meddomsmænd. Dette, at de kaldes ind som Meddomsmænd i Retten, er en Tanke, som tiltaler mig, og som er gennemført med stort Held her i København ved Sø- og Handelsretten, men at lægge den egentlige Dommermyndighed hos Lægmand er jeg principielt en Modstander af.